

6. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ARATE CÂT DE MULT NE IUBEȘTE

„Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.“
Efeseni 5.2

„Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.“
Efeseni 5.25

„El m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.“
Galateni 2.20

Moartea lui Hristos ilustrează nu numai dragostea lui Dumnezeu (Ioan 3.16), ci este cea mai mare expresie a dragostei lui Hristos pentru toți cei care primesc această dragoste ca pe o comoară a lor. Martorii din biserica primară, care au trebuit să sufere cel mai mult din pricina credinței lor creștine, au fost profund copleșiți de această realitate: Hristos, „Cel care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine“ (Galateni 2.20). Jertfa de Sine a lui Hristos au luat-o personal pentru ei. Ei spuneau: „El m-a iubit. El S-a jertfit pentru mine.“

Desigur, noi ar trebui să vedem suferința și moartea lui Isus Hristos și în felul acesta. Are ceva de a face cu mine și arată dragostea lui Hristos pentru mine personal. Este păcatul meu, cel care mă desparte de Dumnezeu, și nu păcatul la modul general. Este răceala inimii mele și surzenia mea spirituală, care au subminat demnitatea lui Hristos. Eu sunt condamnat și sunt pierdut. Dacă este vorba ca să fiu salvat, atunci din propria vină mi-am pierdut orice pretenție la salvare. Tot ceea ce pot face este să cer har.

Privesc la Hristos cum suferă și cum moare. Pentru cine? Se spune: „Așa cum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea“ (Efeseni 5.25).

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (Ioan 15.13). „Pentru că Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Matei 20.28).

Acum mă întreb, aparțin eu celor „mulți“? Aparțin eu „prietenilor“ Lui? Am voie să aparțin „bisericii“? Și aud răspunsul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit“ (Faptele Apostolilor 16.31). „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“ (Romani 10.13). „Oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Faptele Apostolilor 10.43). „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Aceasta îmi mișcă inima și eu accept acest dar minunat, deosebit de măreț al lui Isus ca pe un cadou prețios. Apoi curge în inima mea această realitate minunată – dragostea lui Hristos pentru mine. Eu pot spune deci împreună cu martorii de odinioară: „El mă iubește și S-a jertfit pe Sine pentru mine.“

Ce înțeleg eu prin aceasta? vreau să spun că El a plătit prețul cel mai mare, care a existat vreodată, ca să-mi facă cel mai mare cadou, care a existat vreodată. Și care este acesta? Este cadoul pe care El îl are la sfârșitul vieții Sale: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea“ (Ioan 17.24). Am văzut suficient, ca să ne lăsăm cucerii de lucrarea Sa. Dar ce este mai bun va veni. El a murit ca să ne asigure acest viitor minunat. Aceasta este dragostea lui Hristos.

7. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ANULEZE CERINȚELE ÎNDREPTĂȚITE ALE LEGII CU PRIVIRE LA NOI

„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zăpăsul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.“
Coloseni 2.13-14

Este o nebunie să crezi că faptele noastre bune vor echilibra într-o zi faptele rele. Aceasta este o prostie, din două motive.

În primul rând, nu este adevărat. Chiar și faptele noastre bune sunt greșite, căci noi nu onorăm pe Dumnezeu prin ele. Facem noi faptele noastre bune în dependență fericită de Dumnezeu și cu intenția să facem cunoscut demnitatea Sa supremă? Împlinim noi porunca atotcuprinzătoare, slujind oamenilor „după puterea pe care o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos“ (1 Petru 4.11)?

Ce putem răspunde noi la Cuvântul lui Dumnezeu: „Tot ce nu vine din credință este păcat“ (Romani 14.23)? Eu cred că noi nu avem niciun răspuns? „Știm că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată“ (Romani 3.19). Ar trebui să fim liniștiți. Este o prostie să gândești că faptele noastre bune pot să egaleze faptele rele înaintea lui Dumnezeu. Fără credința care înalță pe Hristos, faptele noastre nu sunt altceva decât rebeliune.

Al doilea motiv, pentru care este o nebunie să te încrezi în faptele bune este: ele nu sunt căile lui Dumnezeu spre mântuire. Dacă suntem mântuiți de consecințele faptelor noastre rele, atunci aceasta nu are loc deoarece ele sunt mai ușoare decât faptele noastre bune.

Noi vom fi mântuiți numai pentru că „zăpăsul“ nostru din cer a fost ținut pe crucea lui Hristos. Dumnezeu nu evaluează faptele bune ale păcătoșilor, ci El îi mântuiește într-un mod cu totul altul. Faptele noastre nu oferă nicio speranță; speranță oferă numai suferința și moartea lui Hristos.

Nu există nicio salvare prin compensarea contului de pedeapsă. Există mântuire obținută numai prin anularea contului de pedeapsă. Registrul cu faptele noastre rele (în acestea se includ și faptele noastre bune nesatisfăcătoare) și pedeapsa dreaptă, pe care o merită fiecare, trebuie anulat și nu compensat. În acest scop a suferit și a murit Hristos.

Această anulare a avut loc atunci când scrisoarea de gaj a faptelor noastre a fost „prinsă în cuie pe cruce“ (Coloseni 2.14). Cum a fost această scrisoare de gaj prinsă în cuie pe cruce? Niciun pergament nu a fost prins în cuie pe cruce. Hristos a fost prins în cuie pe cruce și în felul acesta a devenit scrisoarea mea de gaj pentru faptele rele și pentru faptele bune. El a îndurat condamnarea mea. El a așezat mântuirea mea pe o cu totul altă temelie. El este singura mea speranță, și credința mea în Hristos este singurul drum spre Dumnezeu.

8. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ-ȘI DEA VIAȚA CA PREȚ DE RĂSCUMPĂRARE PENTRU MULȚI

„Căci Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți.“
Marcu 10.45

În Biblie nu se spune nici măcar o singură dată că satan a trebuit să fie plătit, pentru ca păcătoșii să poată fi mântuiți. Atunci când Hristos a murit, nu a fost plătit satan, ci el a fost biruit. Fiul lui Dumnezeu a devenit om, „pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“ (Evrei 2.14). Nu au avut loc tratative.

Atunci când Isus a spus că El a venit „ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare“, nu era vorba, cine este cel care primește plata. Era vorba de propria lui viață ca plată, de libertatea Sa în a sluji, și nu ca să fie slujit, și era vorba de „cei mulți“, pentru care El va plăti.

Dacă întrebăm cine a primit prețul răscumpărării, singurul răspuns biblic este: Dumnezeu. Biblia spune că „Hristos S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu“ (Efeseni 5.2). Hristos „prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu“ (Evrei 9.14). Cineva trebuia să moară ca suplinitor pentru noi, deoarece noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3.23). Din cauza păcatului nostru, „toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu“ (Romani 3.19). Dacă Hristos S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru noi, atunci Biblia spune că noi nu mai suntem condamnați de Dumnezeu. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus“ (Romani 8.1). Robia îngrozitoare, din care a trebuit să fim răscumpești, este în cele din urmă „judecata lui Dumnezeu“ (Romani 2.2; Apocalipsa 14.7).

Prețul răscumpărării pentru salvarea de sub sentința de condamnare a lui Dumnezeu este viața lui Hristos. Nu este numai viața Sa trăită, ci viața Sa, care a mers la moarte. Isus a spus de mai multe ori ucenicilor Săi: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor, ei Îl vor omori“ (Marcu 9.31). Un motiv pentru care Isus Se numea pe Sine Însuși „Fiu al Omului“ (de mai mult de 65 de ori în Evangheliile) era acela, că prin aceasta voia să exprime și starea Sa de muritor. Oamenii pot muri. De aceea El a trebuit să fie om. Prețul răscumpărării a putut fi plătit numai de Fiul Omului, deoarece prețul răscumpărării era viața, care trebuia dată la moarte.

El nu a fost constrâns să dea acest preț. Aceasta ne-o arată afirmația: „Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci ca El să slujească.“ El nu a avut nevoie de nicio slujire din partea noastră. El era Dătătorul, și nu Cel care primea. „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși“ (Ioan 10.18). Prețul nu a fost plătit sub constrângere, ci de bunăvoie. Aceasta ne aduce iarăși aminte de dragostea Lui. El S-a hotărât de bunăvoie, ca să ne mântuiască cu prețul vieții Sale.

Câți a salvat Hristos din păcat? El a spus, că a venit „ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți“. Dar nu toți vor scăpa de mânia lui Dumnezeu. Oferta însă este pentru toți oamenii. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți“ (1 Timotei 2.5-6). Niciunul dintre cei care acceptă acest dar al lui Hristos nu va fi respins de la mântuire.

9. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU IERTAREA PĂCATELOR NOASTRE

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.“
Efeseni 1.7

„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.“
Matei 26.28

Dacă noi anulăm cuiva datoria sau iertăm o înjosire sau o rănire, atunci nu cerem o plată de compensare. Aceasta ar fi contrariul iertării. Dacă primim o compensare pentru o pierdere, atunci nu trebuie să mai iertăm. Vina a fost compensată.

Iertarea are ca premisă harul. Dacă tu mă vei răni, atunci harul va reface paguba. Eu nu te voi acuza. Te voi ierta. Harul dă cuiva ceea ce el nu merită. De aceea iertarea este înrudită cu dăruirea. Iertare înseamnă să nu primești compensare. Se renunță la dreptul de a plăti cu aceeași monedă.

Aceasta face Dumnezeu cu noi atunci când ne încredem în Hristos: „Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Faptele Apostolilor 10.43). Dacă noi credem în Hristos, atunci Dumnezeu nu ne mai ia în considerare păcatele. Aceasta este mărturia proprie a lui Dumnezeu în Biblie: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale“ (Isaia 43.25). „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi“ (Psalmul 103.12).

Dar aceasta dă naștere la o problemă nouă. Noi toți știm că iertarea nu este de ajuns. Putem înțelege aceasta atunci când este vorba de o pagubă mare – ca de exemplu în cazul unui omor sau al unui viol. Nici societatea și nici universul nu pot să existe, dacă judecătorul (sau Dumnezeu) ar spune unui ucigaș sau unui violator: „Îți pare rău? Bine. Statul te iartă. Poți pleca.“ Din acest exemplu vedem că statul nu poate anula dreptatea, chiar și atunci când cel rănit este gata să ierte.

Tot așa este și cu dreptatea lui Dumnezeu. Fiecare păcat este un lucru grav, deoarece el este îndreptat împotriva lui Dumnezeu (a se vedea capitolul 1). Slava Sa este lezată atunci când noi Îl ignorăm, sau nu ascultăm de El, ori Îl jignim. Dreptatea Lui nu Îi permite să ne declare liberi, așa cum un judecător din lume nu poate ierta vina unui criminal. Paguba care o aducem slavei lui Dumnezeu prin păcatele noastre, trebuie corectată, pentru ca slava Sa în dreptate să strălucească mai puternic. Pentru ca noi criminalii să devenim liberi și să avem parte de iertare, trebuie prezentat clar că onoarea lui Dumnezeu va fi păstrată, chiar și atunci când hulitorii lui Dumnezeu vor fi achitați.

De aceea a suferit și a murit Hristos. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Efeseni 1.7). Iertarea nu ne costă nimic. Ascultarea noastră este rodul iertării și nu premisa ei. De aceea o numim har. Dar pe Isus L-a costat viața. De aceea o numim dreptate. Cât de scumpă este vestea bună că Dumnezeu nu ne ține în socoteală păcatele! Și cât de minunat este Hristos, al cărui sânge ne face drepecți înaintea lui Dumnezeu.

10. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ CREEZE BAZA ÎNDREPTĂȚIRII NOASTRE

„Suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui.“
Romani 5.9

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Isus Hristos.“
Romani 3.24

„Omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.“
Romani 3.28

A fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu și a avea parte de iertare din partea Lui sunt două lucruri diferite. A fi socotit îndreptățit în sala de judecată nu este același lucru cu a primi iertarea. Iertarea înseamnă că eu sunt vinovat, dar nu sunt împovărat cu vina mea. A fi socotit îndreptățit înseamnă că am fost acuzat, dar am fost socotit nevinovat. Am fost acuzat pe nedrept. Eu sunt nevinovat. Judecătorul rostește sentința: „Nevinovat!“

Justificarea este un act judecătoresc. Înseamnă să declari pe cineva nevinovat. Ea este o sentință. Sentința îndreptățirii nu face pe niciun om nevinovat. Ea declară o persoană ca fiind nevinovată.

Ea constă în aceea, că cineva este cu adevărat drept. Cel mai clar vedem aceasta în relatarea Bibliei, când spune că oamenii, atunci când au auzit pe Isus, „au dat dreptate“ lui Dumnezeu (Luca 7.29). Aceasta nu înseamnă că ei au făcut pe Dumnezeu drept (căci El a fost dintotdeauna drept). Înseamnă că ei au declarat pe Dumnezeu drept.

Schimbarea morală de care avem parte atunci când ne încredem în Hristos nu este îndreptățirea. Biblia numește aceasta în mod normal sfințire – procesul schimbării în bine. Îndreptățirea nu este acest proces. Ea nici nu este un proces. Ea este o declarație, care are loc la un anumit timp. O sentință: Îndreptățit! Nevinovat!

Pentru a fi declarat nevinovat de un tribunal lumesc, trebuie să respecti Legea. În acest caz, jurații și judecătorul proclamă ceea ce este în concordanță cu adevărul: dacă ai respectat legea, vei fi declarat nevinovat. Dar în sala de judecată a lui Dumnezeu, noi nu am respectat Legea. De aceea îndreptățirea în sensul cunoscut nu este posibilă. Biblia spune chiar: „Cel ce iartă pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului“ (Proverbe 17.15). Cu toate acestea se spune în mod ciudat, că Dumnezeu prin Hristos îndreptățește pe păcătosul care se încrede în harul Său (Romani 4.5). Se pare că Dumnezeu înfăptuiește o urâciune.

Dar de ce nu este o urâciune? Sau așa cum se exprimă Biblia: cum poate Dumnezeu „să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“ (Romani 3.26)? Din două motive nu este pentru Dumnezeu ceva îngrozitor să îndreptățească pe păcătosul care se încrede în El. Un motiv este, că Hristos Și-a vărsat sângele ca să anuleze vina fărădelegilor noastre. Așa stă scris: „suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui“ (Romani 5.9). Aceasta înseamnă însă că vina noastră a fost îndepărtată. Aceasta nu ne declară că suntem nevinovați în noi înșine. Ștergerea vinei noastre de călcători ai Legii nu este același lucru cu declararea noastră ca împlinitori ai Legii. Dacă un învățător anulează o lucrare de control care a primit o notă rea, aceasta nu înseamnă că el declară lucrarea de control ca fiind bună. Dacă banca mi-ar anula datoriile de pe contul meu, atunci aceasta nu este același lucru cu a spune că sunt bogat. Tot așa este și cu păcatele noastre. Ștergerea păcatelor noastre nu este același lucru cu declararea noastră ca fiind oameni fără păcat. Trebuie să aibă loc o anulare. Aceasta este deosebit de important pentru o îndreptățire. Dar este mai mult decât atât. Mai există un motiv pentru care pentru Dumnezeu nu este o urâciune să îndreptățească pe cel păcătos în baza credinței lui. Vom trata aceasta în capitolul următor.